

Evigheden og tiden

Når vi bruger ordet evighed, taler vi ofte om det, der varer lang tid, fx om et arbejde, at det har taget en evighed at blive færdig.

På samme måde anvendes ordet også i Bibelen, men i langt de fleste tilfælde bruges ordet evighed om en endeløs tidsalder, der er ubegrænset og som ikke kan sanses af noget menneske.

Sådan møder vi det i Salme 90, hvor der står: ”Før bjergene fødtes, før jorden og verden blev til, fra evighed til evighed er du Gud. - - - Tusind år er i dine øjne som dagen i går, der er forbi, som en nattevagt.”

Det første, vi lægger mærke til, er, at evigheden er knyttet til Gud, han, hvis navn lyder: JEG ER. I hele Bibelen er Gud og evigheden ét, men samtidig forskellige. De er ét fordi Gud er alt i alle og giver alt al sin fylde, - også evigheden og i al evighed.

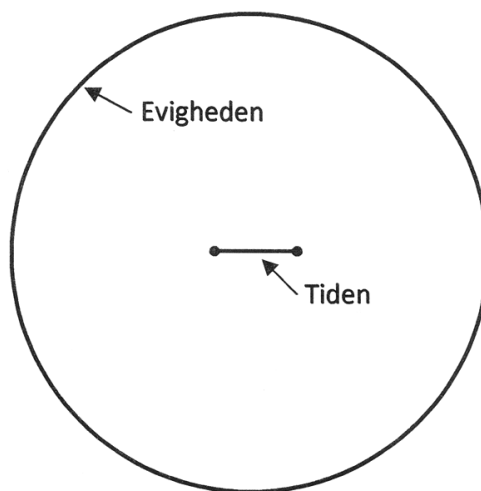
Det andet vi bemærker, er, at Gud er uden alder og uden tid. Gud er før begyndelsen, hvor Gud skabte himlen og jorden. 1.Mos.1:1. ”Fra evighed til evighed er du Gud.”

Og endelig siger salmisten, at Guds forhold til tid er væsensforskellig fra vores tidsopfattelse, for tusind år er i Guds øjne som dagen i går. Når vi derfor møder tidsangivelser i Guds ord, må vi hver gang overveje, om ordet refererer til Guds tanker eller er møntet på os, der er begrænset af en tidsopfattelse, der er bestemt af døgnets 24 timer.

Evigheden:

For at få et (meget mangelfuldt) billede af evigheden, så lad os se på figur 1:

Figur 1:

Cirklen forestiller evigheden, men illustrationen er mangelfuld, for evigheden, der omslutter alt, lader sig bedre beskrive som en uendelig stor kugle. Men selv det er

et mangelfuldt billede af evigheden, der dybest set ikke kan beskrives. Men det er måske det bedste billede, vi kan præstere.

Et sted i evigheden er der en linje, der er begrænset af en begyndelse og en ende. Det er tiden, som vi lever i og er begrænset af. Det vender vi tilbage til.

Evigheden og tiden:

Evigheden er uden tid, for i evigheden er der ikke noget før eller nu. Det, som er, er det, som var og som kommer, og er det på én og samme tid. I Prædikerens bog læser vi: ”Jeg erkendte, at alt, hvad Gud gør, forbliver, hvad det er; der kan ikke føjes noget til, og der kan ikke trækkes noget fra! Sådan har Gud gjort, for at man skal frygte ham. Det, der var, er der allerede igen; det, der kommer, har allerede været.” Pr.3:14-15.

I evigheden er der ingen udvikling, for som vi læste: ”Det, der var, er der allerede igen; det, der kommer, har allerede været.” Og selv om vi skal passe på vor menneskelige logik, når det drejer sig om det evige, så synes det umuligt, at der blot på et enkelt område skulle være noget, der stiger eller falder i evighedernes evigheder. Det ville jo i så fald enten ende med at fylde alt eller skrumpe ind til ingenting. Men kan man så ikke forestille sig, at der er forhold eller begivenheder i evigheden, der kommer og går for igen at vende tilbage til sit udgangspunkt, altså en cyklisk bevægelse. Svaret giver Guds ord selv: ”Far ikke vild, mine kære brødre! Alle gode og fuldkomne gaver kommer ned fra oven, fra lysenes fader, hos hvem der ikke findes forandring eller skiftende skygge.” Jak.1:17. (Gl. oversættelse: ”skygge, der kommer og går”).

Der er ingen bevægelse, ingen forandring i evigheden, og når der altså ikke er nogen forandring hos Gud, så er der i evigheden hverken fortid eller fremtid. Forestiller vi os, at evigheden består af uendeligt mange øjeblikke, der er kendetegnet ved at være uden fortid og fremtid, så vil hvert af disse evighedens øjeblikke rumme hele evigheden, fordi Gud ER. Hos Gud er der derfor heller ikke forskel på forudviden og forudbestemmelse. Han omslutter dermed også tidslinjen og før verdens grundvold blev lagt kendte han til fulde Verdens undergang og skabelsen af en ny himmel og en ny jord. Det bekræftes i Johannes' Åbenbaring: ”Og han, der sidder på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt! Og han sagde: Skriv! For disse ord er troværdige og sande. Og han sagde til mig: Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Den, der tørster, vil jeg give af kilden med livets vand for intet.” Åb.21:5-6.

Her siger Gud i forbindelse med skabelsen af den nye himmel og den nye jord: ”Se jeg gør alting nyt!” Da vi her og nu stadig lever på den gamle jord, må vi forstå det som en profeti om det, som skal ske. Og sådan er det også. Men det er mere end det, for Gud siger: ”Det er sket!” For Gud er der nemlig ingen forskel på det som var og som er og som kommer. Gud ved derfor også, om du eller jeg når frelst hjem i Himlen, og han vidste det også før verdens grundvold blev lagt. Sådan er det hos Gud i evigheden. Det hører til det, som intet menneske kan forstå, og som vi ikke behøver at forstå. Lad os i stedet glæde og fryde os over, at Gud vil give os af kilden med livets vand for intet.

Evighedens nærvær:

I salme 139, der en salme af David, læser vi fra vers 1 til 16:

”Herre, du ransager mig og kender mig. Du ved, om jeg sidder eller står, på lang afstand er du klar over min tanke; du har rede på, om jeg går eller ligger, alle mine veje er du fortrolig med. Før ordet bliver til på min tunge, kender du det fuldt ud, Herre; bagfra og forfra indeslutter du mig, og du lægger din hånd på mig. Det er for underfuldt til, at jeg forstår det, det er så ophøjet, at jeg ikke fatter det.

Hvor skulle jeg søge hen fra din ånd? Hvor skulle jeg flygte hen fra dit ansigt? Stiger jeg op til himlen, er du dér, lægger jeg mig i dødsriget, er du dér. Låner jeg morgenrødens vinger og slår mig ned, hvor havet ender, så leder din hånd mig også dér, din højre hånd holder mig fast. Siger jeg: Mørket skal dække mig, lyset blive til nat omkring mig, så er mørket ikke mørke for dig, natten er lys som dagen, mørket er som lyset.

Det var dig, der dannede mine nyrer, du flettede mig sammen i min mors liv. Jeg takker dig, fordi jeg er underfuldt skabt, underfulde er dine gerninger, jeg ved det fuldt ud! Mine knogler var ikke skjult for dig, da jeg blev formet i det skjulte, blev vævet i jordens dyb. Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje; alle dagene stod skrevet i din bog, de var formet, før en eneste af dem var kommet.”

Teksten i de citerede vers falder i tre afsnit. Det første afsnit beskriver Guds nærhed. Bagfra og forfra omslutter Gud hvert menneske, - selv vore ord og tanker er kendt af Gud før vi udtaler dem. Alle vore gerninger har Gud rede på, der er intet skjult for ham, og han har kendt det alt sammen før vi blev skabt. Guds evige nærvær, bringer evigheden ind i vor eksistens.

Det er det samme tema, vi finder i det tredje afsnit. Alle vore dage stod skrevet i Guds bog, de var formet, før en eneste af dem var kommet. Evigheden med den evige Gud omslutter os fuldstændigt. I sin tale i Athen siger Paulus, at Gud ikke er ”langt borte fra en eneste af os. For i ham lever vi, ånder vi og er vi.” Ap.G.17:27-88.

Hvad betyder det? Og hvilke følger har det i praksis for os, der lever i tiden, men er omsluttet af evigheden? Det gør en stor forskel, om du er et Guds barn ved tro på Jesus, eller om du fornægter Guds frelse.. For til dig, der er et Guds barn, lyder troens løfte: ”Gud har selv sagt: Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke. Derfor kan vi frimodigt sige: Herren er min hjælper, jeg skal ikke frygte, hvad kan et menneske gøre mig?” Hebr.13:5-6. Alle Guds børn er omsluttet af ham, skærmet af ham, styrket ved ham, og har i ham fået Helligånden som pant på det evige liv. Det er for underfuldt til, at jeg forstår det, det er så ophøjet, at jeg ikke fatter det.

Men hvis du ikke tror på Jesus, så er Guds og evighedens nærvær en snærende spændetrøje, der omgiver dig både i tid om rum. Og langt de fleste forsøger at rive sig fri ved at negligere evigheden og ved at benægte Guds eksistens. Men det er at lukke øjnene for virkeligheden. For om hvert menneske gælder det, at alle vore dage står skrevet i Guds bog, de var formet, før en eneste af dem var kommet. Og

på dommens dag, skal Guds bog åbnes, og hver enkelt skal dømmes efter sine gerninger ud fra det, der er skrevet i livets bog. Måske kan det lade sig gøre at leve og dø og samtidig fornægte Gud og evigheden. Men på evighedens dag skal vi alle træde frem for den evige Gud og gøre regnskab. Salig da den, der allerede her ejer det evige liv ved tro på Jesus, Guds søn og verdens frelser.

Vi mangler at kommentere det midterste afsnit fra Salme 139. Mens vi tidligere har set på, at evigheden er uden tid, så siges det indirekte her, at evigheden også er uden rum. Evigheden er ikke knyttet alene til himlen eller dødsriget eller noget her på jorden, hverken lys eller mørke. Evigheden omslutter hver enkelt af os, uanset hvor vi er, eller om vi tror på Gud eller fornægter hans navn. Overalt er Gud den, der virker alt i alle (1.Kor.12:6), og alt er ham underlagt, for at han kan være alt i alle. 1.Kor.15:28. For et Guds barn er det ufatteligt stort og for ophøjet til, at vi kan fatte det. I stedet takker og lovpriser vi Gud for hans storhed og hans evige nærvær.

Vor opfattelse af evigheden:

I Prædikerens bog finder vi to vers, der siger noget om vort forhold til evigheden: ”Alt har han (Gud) skabt smukt til rette tid; også evigheden har han lagt i deres hjerte, dog således at menneskene hverken fatter det første eller det sidste af, hvad Gud har virket” Pr.3:11, gl. oversættelse.¹ Det første, Gud har virket, er skabelsen, for ”I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden,” og det sidste, som Gud virker, er skabelsen af en ny himmel og en ny jord. Og om det siger Gud: ”Det er sket.”

Selv om Gud har lagt evigheden ind i vore hjerter, så der bor en længsel efter det evige og fuldkomne i hvert menneske, så har vi ikke evne eller mulighed for at fatte evigheden. Uanset hvor meget vi forsøger, vil det ikke lykkes os at få hold på evigheden. ”--- da indså jeg om alt det, Gud gør, at mennesket ikke kan finde ud af det, der sker under solen. Hvor meget mennesket end slider og søger, finder det ikke ud af det. Og selv om den vise siger, at han forstår det, kan han ikke finde ud af det.” Pr.8:17.

Alligevel forsøger menneskene at forklare det, der ikke kan forklares. I Peters andet brev står der: ”Dette ene må I ikke glemme, mine kære, at for Herren er én dag som tusind år, og tusind år som én dag.” 2.Pet.3:8. Mange har uden større held forsøgt at forklare vanskelige tidsangivelser i Bibelen ud fra det nævnte skriftsted. Det gælder bl.a. skabelsen, som efter Guds ord skete på 7 dage. Efter nogles mening er det blot et billede af det, der skete, idet de henviser til, at tusind år er for Herren som én dag. Men de glemmer, at udsagnet om de tusind år som én dag ikke gælder os. Det gælder alene for Herren, hvis evige tanker er højt over vore, mens Guds ord – også skabelsesberetningen er givet til os, der er bundet til tiden den skabte verden, hvor Gud vil, at vi skal leve af tro.

---

¹ Den nye oversættelse lyder: ”Han har gjort alting godt og rigtigt til rette tid; han har også lagt menneskene verdens gang på sinde, dog uden at de kan finde ud af noget som helst af, hvad Gud gør.” I forhold til andre autoriserede oversættelser, synes den gamle oversættelse at være mest korrekt.

Tiden og evigheden.

Tiden, som vi lever i, er kendetegnet ved, at den tager sin begyndelse, da Gud skabte himmel og jord, og at tiden ophører, når den nuværende skabte verden forgår, og Gud skaber en ny himmel og en ny jord.

Tiden, som begreb og som vi kender den, er et resultat af, at jorden drejer sig om sin akse i rummet, mens den samtidig roterer omkring solen. Hver omdrejning om sin egen akse kalder vi et døgn, mens én rotation om solen kaldes et år og varer ca. 365 døgn

Vor opfattelse af tiden kan illustreres med figur 2:

Det kan føles, som om tiden går hurtigt eller langsomt. Vi synger blandt andet: ”Trange tider langsomt skrider, langsomt skrider: det har den art.” (”Her vil ties, her vil bies” DDS 557). Men ses der bort fra vore følelser, så er tiden en form for fortsat bevægelse fra fortid over øjeblikket til fremtid. Tiden er som en linie bestående af uendeligt mange øjeblikke, som vi på den ene side ikke kan få hold på, men som er samtidig er noget konkret fysisk, som vi måler i sekunder, minutter og timer.

Men tiden har også en åndelig dimension. For det første siger Guds ord, at ”Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt. En tid til at fødes, en tid til at dø. En tid til at plante, en tid til at rydde. - - - En tid til at elske, en tid til at hade. En tid til krig, en tid til fred.” Pr.3:1-9. Gud har ordnet vore tider for os, så der i menneskelivet er en tid for hver enkelt aktivitet. Salmisten udtrykker det således: ”Men jeg stoler på dig, Herre, jeg siger: Du er min Gud. Mit livsløb er i din hånd.” Sl.31:16. Når det, der sker i tiden, alligevel synes at have karakter af kaos, så skyldes det derfor ikke Gud, for han ”har skabt menneskene som de bør være, men de har så mange sære ting for.” Pr.7:29 gl. overs. Ondskaben, synden og syndens følger i tiden skyldes, at mennesket er faldet i synd og har vendt Gud ryggen.

Om tidens åndelige dimension siger Guds ord for det andet: ”Da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår.” Gal.4:4-5. Derfor er der på tidslinjen ovenfor indtegnet et kors – det kors, hvor Guds søn betalte prisen for at kunne løskøbe dem, der var under loven og på vej mod fortabelsen.

Guds ord forkynder, at allerede før verdens skabelse, dvs. før tiden blev til, udvalgte Gud hvert menneske til frelse i Jesus (Ef.1: 4). Og hele Det Gamle Testamente er en fortsat profeti om Guds søn og en fortsat pegning frem mod ham, der skulle komme som verdens frelser. Profetierne peger frem mod det punkt i tiden, hvor Gud lod sin søn føde ind i tiden og undergivet det skabtes vilkår i tiden. Og i tidens fylde døde han for vore synder, for at vi ved hans død og opstandelse kunne blive Guds

børn. Esajas beskriver det med ordene: ”Det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar; og vi regnede ham for en, der var ramt, slået og plaget af Gud. Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt. Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej; men Herren lod al vor skyld ramme ham.” Es.53:4-6.

Og i tidens fylde kom Jesus til sine egne, men de brød sig ikke om ham og korsfæstede ham som en forbryder. De brød sig ikke om Guds frelse, ligesom fleste mennesker i dag heller ikke vil vide af Guds frelse. Alligevel forkyndes evangeliet fortsat for alle folkeslagene. For så længe det hedder i dag, gælder det, at Gud elsker verden, så enhver, der tror på Jesus, ikke skal fortabes men have evigt liv. Joh.1:11 og 3:16.

Korset er centrum i evigheden og i tiden. Og det er centrum i ethvert menneskes liv, uanset om mennesket er sig det bevidst. At det forholder sig sådan bliver åbenbaret i evigheden, hvor ”hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.” Fil.2:10-11.

Og i evigheden vil Jesu død på korset også være det centrum, som alles øjne er rettet mod i taksigelse og tilbedelse. Der lyder det: ”Du er værdig til at få bogen og bryde dens segl, for du blev slagtet, og du købte med dit blod mennesker til Gud af alle stammer og tungemål, folk og folkeslag og gjorde dem til et kongeligt folk og til præster for vor Gud, og de skal være konger på jorden. Og jeg (Johannes) så: Jeg hørte røsten af mange engle i kreds om tronen og de levende væsener og de ældste – ti tusind titusinder og tusind tusinder i tallet. De sagde med høj røst: Lammet, det slagtede, er værdigt til at få magt og rigdom og visdom og styrke og ære og lov og pris. Og hver skabning i himlen og på jorden og under jorden og på havet, med alt, hvad de rummer, hørte jeg sige: Ham, der sidder på tronen, og Lammet, være pris og ære og lov og magt i evighedernes evigheder.” Åb.5:9-13.

Forskelle mellem tid og evighed:

Evigheden og tiden er af natur så forskellige, at de dårligt lader sig sammenligne, men lad os forsigtigt gøre et par sammenligninger. Her er par eksempler:

1. Tiden har kun én dimension som en linje, mens evigheden har mange dimensioner ligesom den evige Gud.
2. Fordi ”mørket dækker jorden, og mulmet dækker folkene” (Es.60:2), er mørket den naturlige tilstand her i tiden, mens evigheden er et lysets rige, ligesom Gud er lys, i hvem, der slet intet mørke er. 1.Joh.1:5.

Evighedens rige og evighedens lys beskriver Johannes med ordene: ”Men et tempel så jeg ikke i den (det ny Jerusalem), for Herren, Gud den Almægtige, er dens tempel, og Lammet. Og byen har ikke brug for sol eller måne til at skinne i den, for Guds herlighed oplyser den, og Lammet er dens lys.” Åb.21:22-23.

Jesus siger om sig selv, at mens han er i verden, er han verdens lys (Joh.9:5) og fortsætter: ”En kort tid endnu er lyset hos jer. I skal vandre, mens I har lyset,

for at ikke mørket skal gribe jer. Den, der vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går. Tro på lyset, mens I har lyset, så I kan blive lysets børn.” Joh.12:35-36. Paulus siger, at Gud sendte ham til hedningerne med evangeliet ”for at åbne deres øjne, så de vender om fra mørke til lys og fra Satans magt til Gud, for at de kan få syndsforladelse.” ApG.26:18.

Tiden er fra skabelsen til tidens afslutning kendetegnet ved at ligge i mørke, og i dette mørke er menneskene slaver under Satans magt. Men midt i tiden står der et kors, og på det kors døde Guds søn i et ufatteligt mørke, for at åbne vore øjne, så vi kan leve i lysets rige både her i tiden og i evigheden.

3. Om den nuværende verden forkynder Ordet: ”Du, Herre, grundlagde i begyndelsen jorden, himlen er dine hænders værk. De går til grunde, men du består, de slides alle op som klæder, du ruller dem sammen som en klædning. De skiftes ud som klæder, men du er den samme, dine år får aldrig ende.” Hebr.1:10-12. Tiden skal ophøre og alt det skabte, der er Guds hænders værk skal forgå. Esajas siger det samme, men føjer noget til: ”Løft jeres øjne mod himlen, vend blikket mod jorden hernede; for himlen skal opløses som røg, jorden skal slides op som klæder, og de, der bor på den, skal dø som myg. *Men min frelse varer til evig tid, og min retfærdighed hører ikke op.*” Es.51:6. Den frelse, som Jesus vandt ved sin død på korset, og Guds retfærdighed, der ved Jesu opstandelse tilregnes enhver, der tror, de varer til evig tid, de ophører aldrig. ”Verden og dens begær går til grunde, men den, der gør Guds vilje (at tro på Jesus), bliver til evig tid.” 1.Joh.2:17. ”Græsset tørrer ind, blomsten visner, men vor Guds ord forbliver til evig tid.” Es.40:8.
4. Det er nævnt tidligere, men bør nævnes igen: I modsætning til tiden, så er der i evigheden hverken fortid eller fremtid, der er kun evighed, og netop det forhold leder os over i det næste afsnit:

Forbindelsen mellem tid og evighed:

Der er en forbindelse mellem evigheden og tiden, og den kommer til udtryk på flere måder:

1. Guds omsorg:

Guds omsorg er fra evighed af, for allerede før verden blev skabt, havde Gud freds- og frelsestanker med hvert menneske. Moses vidnede og sagde: ”I sin højhed bor han i skyerne, Gud fra ældgammel tid. Men hernede er hans evige arme.” 5.Mos 33:27. Hvem kan fatte, at Gud bøjer sig så dybt, at hans evige frelsende arme rækkes ud mod os der er her i tiden? Derfor lyder det: ”Stol altid på Herren, for Herren er en evig klippe.” Es.26:4. Og salmisten ophøjer Gud med ordene: ”Lovet være Herren, for han har hørt min tryglen. Herren, min styrke, mit skjold, på ham stoler mit hjerte. Da jeg fik hjælp, jublede mit hjerte, jeg takker ham med sang.” Sl.28:5-7. Guds evige arme griber ind i tiden, til frelse for dem, der stoler på ham. Guds arme er et bindeled mellem evigheden og tiden.

2. Guds ord ved profeterne:

Guds ord er fra evighed af. Ved det ord skabte Gud verden og alt det, der er i

verden. Og gennem sine profeter har Gud talt sit evige ord til os, for at vi skulle søge Gud og få del i hans evige frelse. Til Moses siger Gud Herren: "Jeg vil af deres egen midte (jødernes) lade en profet som dig fremstå for dem, og jeg vil lægge mine ord i hans mund. Han skal forkynde dem alt det, jeg befaler ham, og den, der ikke adlyder mine ord, som han taler i mit navn, vil jeg kræve til regnskab." 5.Mos.18:18-19. Og denne profet, som Moses talte om, - Jesus, Guds søn siger om det profetiske ord: "Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå." Når vor tid ophører, og Gud skaber en ny Himmel og en ny jord, da skal Ordet bestå, for det er det evige livs ord. Og når du læser Guds ord eller hører det forkyndt, møder du evigheden, for Guds ord er levende er bindeleddet mellem dig i tiden og den hellige Gud i evigheden.

3. Ordet, der blev kød:

Guds ord, der var hos Gud i begyndelsen, blev kød og tog bolig iblandt os. Og da Jesus, der er Guds ord, blev født som menneske, blev Guds evige ord indsat i tiden ved ham. Han er det levende Guds ord kommet i syndigt køds skikkelse. Da Jesus spørger apostlene, om de ligesom jøderne vil gå fra ham, svarer Simon Peter: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige." Joh.6:68.

Paulus siger om sit nye liv i troen på Jesus: "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig." Gal.2:20.

Hvis du derfor ligesom Paulus lever i troen på Jesus, så lever Jesus i dig, og da er du ét med det evige livs ord og Jesus har med evigheden taget bolig i dig.

Din forbindelse til evigheden er Jesus, og han har lovet, at han aldrig vil slippe dig eller forlade dig.

4. Øjeblikket:

Øjeblikket er et punkt på tidslinjen; det er uden udstrækning, og det kan derfor ikke fastholdes. Det er samtidig uden fortid og uden fremtid ligesom evigheden. På den måde bliver øjeblikket en særlig form for forbindelse til evigheden.

De fleste har oplevet, at de i et glimt eller et splitsekund så eller oplevede noget, som kom det fra evigheden og gav ligesom et glimt af paradiset eller helvede. Evigheden med dens uendelige fylde er til stede i tiden i øjeblikket. Det passer med Bibelens udsagn: "Vi erkender stykkevis, og vi profeterer stykkevis, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgå. - - - Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud."

1.Kor.13:10+12.

I Guds ord beskrives øjeblikket ofte med ordet "nu" eller "i dag". Og i den forbindelse er det ofte i forbindelse med, at Gud møder mennesket til omvendelse og frelse. Nogle eksempler:

I lignelsen om kongesønnens bryllup siger kongens tjenere til de indbudte:

"Kom, *nu* er alt rede! Men de gav sig alle som én til at undskylde sig."

Luk.14:17-18. De indbudte fik ikke buddet igen. Og det er ikke anderledes i dag, når Gud indbyder til sin frelse.

”*I dag*, når I hører hans røst, så forhærd ikke jer hjerter som i ’forbitrelsen’, på fristelsens dag i ørkenen, - - - forman hinanden hver dag, så længe det hedder ”*i dag*”, for at ikke nogen af jer skal forhærdes ved syndens bedrag” Hebr.3:7-8 og 13, gl. overs. Og forfatteren fortsætter: ”Om I dog *i dag* ville lytte til ham! Gør ikke jeres hjerter hårde.” Hebr.4:7.

Sidste gang Jesus drog ind i Jerusalem, sagde han om byen: ”Vidste blot også du *på denne dag*, hvad der tjener til din fred. Men *nu* er det skjult for dine øjne.” Luk.14:42.

Dette ”nu” og dette ”i dag” er afgørende for hvert eneste menneske. For intet menneske kan af sig selv beslutte at blive et Guds barn, for i os selv er vi døde i vore overtrædelser og synder. At blive et Guds barn er Guds gerning og det sker ”*I dag*, når I hører hans røst.” For den frelsende tro på Jesus kommer alene ved at høre evangeliet. Ikke i morgen eller på noget andet tidspunkt, men i dag, nu, hvor du hører Guds ord, så forhærd ikke dit hjerte.”

I nådens tid bønner jeg dig; på frelsens dag hjælper jeg dig. Se, *nu* er det en nåderig tid, se, *nu* er det frelsens dag.” 2.Kor.6:2. Nådens tid er øjeblikket.

Mit liv i tid og evighed.

Som nævnt ovenfor er mørket den naturlige tilstand her i tiden. Og dog er det anderledes for et Guds barn, for Jesus siger: ”Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.” Joh.8:12. At vandre i lyset er det samme som at være i lyset eller at være i Jesus. ”Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet,” siger Jesus. Joh.5: 24.

At være et Guds barn her i tiden indebærer at have barnekår hos Gud, at eje evigt liv og at vandre i lyset. Og som pant på denne rigdom og herlighed har Gud givet Helligånden til sine børn i deres hjerter.

Så skulle man vel tro, at Guds børn kan se og forstå alle ting, og at selv evigheden må være gennemskuelig. Men sådan er det ikke. Guds ord siger om de hellige, at de lever i tro, ikke i det, der kan ses. 2.Kor.5:8. Alle Guds børn er i tiden begrænset af, at vi ser i et spejl, og erkender stykkevis. Men vi lever i lyset, vi i Kristua Jesus, der i sit ord åbenbarer, hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, og som er visdom fra Gud til frelse og evig salighed. For sandt er det, at ”hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, hans søns, blod renses os fra al synd.”

De andre, der ikke tror på Jesus, vandrer i mørket og ved ikke, hvor de går hen. Men vi ved det, så sandt vi tror. For vi er på vej mod vort himmelske hjem, hvor vi i evighedernes evigheder skal være sammen med Jesus. Hvordan det skal blive, kan ingen af os begribe her i tiden, for ”det er endnu ikke åbenbaret hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares (Herren Jesus i herligheden), skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er.” 1.Joh.3:2.

Hvad er så min rolle her i tiden? Den er først og fremmest, at jeg forbereder mig på evigheden, for hvis ikke får del i Guds frelse, er alt andet uden betydning. Mit liv

her på jorden og med det mit forhold til Guds frelse er afgørende om jeg skal tilbringe evigheden Hjemme i Guds himmel eller i Helvede.

Gud vil at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden. Derfor er det med evigheden for øje, når Jesus formaner os og siger: ”Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives dig i tilgift.” Mat.6:33. Formaningen er ikke en henstilling, den er ubetinget. Derfor: Når du i dag hører Guds røst, så forhærd ikke dit hjerte. Søg først Guds rige og hans retfærdighed, for Gud længes efter at vise dig nåde og give dig evigt liv.

Og når du har fået del i det evige liv, da lever du ikke mere for dig selv, men Kristus lever i dig, og da må du følge din frelser og tjene Gud ved at forkynde evangeliet til frelse for alle dem, som vandrer i mørket på vej mod fortabelsen. Det er den anden hovedopgave her i livet for Guds børn, og for dem alene. Hvordan Gud lægger denne tjeneste til rette, er forskelligt for hver enkelt kristen, men af hans nåde får vi det givet, for også tjenesten er en Guds gave.

Overgangen fra tid til evighed:

Det er menneskets lod én gang at dø og derefter dømmes. Det ved vi. Men hvordan forholder det sig med dem, der dør? Er der forskel på, om man dør i troen på Jesus eller som vantro? Og hvordan forholder det sig, når Jesus kommer igen? Det er omfattende spørgsmål, som vi ikke skal komme ind på her. I stedet henvises til bilag 1, der er en kopi af andagtsstykket til 24. marts fra andagtsbogen ”Ved kilden” af Øjvind Andersen.

Hvordan det vil være at vandre med Jesus i den himmelske evighed, hvor der ikke findes synd, sorg eller mørke, lader sig ikke beskrive. I stedet for at udpensle det, som vi alligevel ikke kan fatte, henvises i stedet til Johannes’ Åbenbaring kapitel 21 og 22. Læs Guds åbenbaring under bøn og tilbedelse, og læs det gerne igen og igen, så det bliver levende for din sjæl.

* * *

Der er flere forhold i forbindelse med evigheden, der ikke er behandlet her. Et af dem er, at evigheden ikke alene omslutter eller rummer lysets rige hjemme hos Gud, hvor alle Guds genfødte skal synge Guds og lammets pris i evighed. Guds ord siger, at evigheden også omfatter en evige fortabelse, der er beskrevet som en ildsø, der brænder med svovl. Fortabelsen er et evigt pinested, hvor Satan, døden og dødsriget bliver nedstyrtet sammen med alle Satans engle, hans håndlangere og de falske profeter.

Men fortabelsen er mere end det. Der står også skrevet, at alle dem, der på dommens dag ikke har deres navne skrevet i livets bog, det slagtede lams bog, bliver styrtet i ildsøen. Hvordan det skal, ske giver Guds ord os ingen forklaring på, sandsynligvis fordi det er for højt for vor tanke.

Vi formår hverken at fatte eller at rumme frelsen eller fortabelsen, for begge hører hjemme i evigheden. Når Gud alligevel glimtvis åbenbarer begge dele for os her i tiden, så skyldes det, at Gud elsker os og vil, at vi skal frelses og nå målet hjemme i himlen.

Bilag 1:

Fra andagtsbogen "Ved kilden" af Øjvind Andersen.

Udgivet af Dansk Luthersk Forlag, 1978, ISBN87-7425-227-5.

24. marts

»Kostbar i Herrens øjne er hans frommes død.« Sl. 116,15.

Det, der er kostbart i Herrens øjne, må i sandhed være værdifuldt. Det er ikke hvad som helst, Herren vurderer højt, men her hører vi, at han vurderer sine frommes død højt!

Der er himmelvid forskel på, når en, der hører Herren til, dør, og når et verdsligt menneske dør.

Hvor er de døde i tiden mellem døden og opstandelsen?

Der er en opstandelse for alle mennesker. De frelste skal opstå til livets opstandelse, de fortabte derimod til *dommens* opstandelse. Joh. 5,29. Men hvor er altså de døde, før dette sker?

Her taler Guds ord meget klart. De, der ikke lever med Gud, kommer i *dødsriget*. Der er der stilhed. Ingen lover Herren i dødsriget. Der holdes de døde i forvaring til *dommens* opstandelse. 2. Pet. 3,37.

Det er helt anderledes med dem, der lever med Gud. De kommer ikke til dødsriget, når de dør. De er »borte fra legemet, hjemme hos Herren.« 2. Kor. 5,8. De kan vidne og sige med tanke på døden: »Jeg vandrer for Herrens åsyn udi de levendes land.« Sl. 116,9. Som en modsætning til dem, der farer ned i dødsrigets stilhed, vidner de: »Men vi, vi lover Herren fra nu af og til evig tid.« Sl. 115,18.

Apostelen Paulus ved, at når han forlader dette liv, skal han være hos Kristus.

Vi taler ofte om at leve for Herren. Vi tænker mindre på, at når vi dør, så dør vi også for Herren! Rom. 4,8.

En kristen undgår ikke den legemlige død, hvis han da ikke lever, til Jesus kommer igen. Men han dør ikke, når han skilles fra legemet. Han går til Jesus!

Jesus er opstandelsen og livet! Derfor siger han om alle dem, der tror på ham: »Han skal leve, om han end dør!« Joh. 11,25.

For alle, der tror på Jesus, er døden den store frigørelse. Derfor er den højt vurderet hos Gud. Det er Guds vilje, at også vi, der tror på Jesus, skal vurdere den højt!